

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Vndecimum Incitamentum, multitudo & magnitudo necessitatum, pro
quibus offertur hoc Sacrificiu[m]. Cap. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

cium hoc ex opere operantis prodesse offerenti etiam si illud pro se non offerat, sicut & ieiunium prodest ieiunanti, & alia opera bona, etsi pro se illa opera non applicet. Aliis tamen non proderit, nec habebit specialem effectum impetrationis, in iis pro quibus hoc sacrificium non applicat. Deinde, ut ait Suarez & Lugo contra Henriquez, effectus qui correspondet Sacerdoti ut offerenti nomine suo, & aliis offerentibus, crescit pro meliori dispositione actuali & habituali offerentis, effectus tamen qui fit ex opere operato, & correspondet Sacerdoti ut offerenti in personam Christi, non variatur pro diversis meritis offerentis, sed illius pro quo offertur. Quia quoad illam partem Sacerdos se habet sicut in collatione Sacramenti: Nam licet ad eum spectet applicare satisfactionem Christi ut offerentis, illa tamen oblatio Christi prout Christi, nullo modo respicit Sacerdotem, sed Christum. Unde sicut Concilium Tridentinum dixit, *illam oblationem nullam indignitate aut malitia offerentis inquinari posse*, sic dici potuit, nullam malitiam aut indignitatem offerentis minui posse aut debilitari. Si enim debilitaretur, fam laderetur malitia & indignitate offerentis. Sicut eleemosyna Domini per famulum qui sit in peccato, vel peccet in ipsa executione, non erit minus satisfactoria prout à Domino, quam si famulus esset sanctus. Unde si Dominus illam eleemosynam pro defuncto applicaret, non minus prodesset defuncto, quam si actio, etiam prout à famulo profecta esset bona & sancta.

§ d. 179,
§ 8. L. d.
19. f. 11.
num. 238.
H. l. 9. de
sacris. c.
20. n. 2.

321.
d. 19. f. 10.
n. 200.

Cæterum notanda est solida doctrina Cardinalis Lugo, meliorem dispositionem habitualement vel actualem præstare, ut etiam crescat effectus remissionis peccati in eo pro quo hoc sacrificium offertur. Ita S. Thomas 3. p. q. 79. a. 5. ubi de hac oblatione dicit, *quod sit satisfactoria illi pro quibus offertur, vel etiam offerentibus, secundum quantitatem deuotionis & feruoris*. Et a. 7. ad 2. dicit, *illis prodesse plus vel minus, secundum modum deuotionis eorum*. Et sic etiam Sacramenta maiorem vel minorem effectum suum conferunt secundum mensuram dispositionis & feruoris illius, cui confertur. Vterque enim effectus est ex opere operato, uterque fit per applicationem meritorum satisfactionis Christi. Verum tamen, si quis applicet satisfactionem alteri, illa non habet maiorem effectum in melius disposito cui applicatur, quia totum suum valorem accipit à dignitate & honestate operantis & operis, quæ cum sit finita, non potest dare maiorem & maiorem effectum sine termino: aliunde verò ille cui applicatur satisfactio, non potest influere valorem, cum nullum influxum habeat in illud opus. At in hoc sacrificio valor, licet prout consideratur provenire à Sacerdote offerente, sit finitus, & ideo hic, etiam si applicetur alteri, non possit crescere ex meliori eius dispositione; si tamen consideretur, prout respondet Christo of-

322.

ferenti, & applicanti sua merita & satisfactiones, non habet hanc limitationem, & quamuis noluerit communicare efficaciam infinitam, congruum tamen fuit, ut sicut in Sacramentis applicuit merita infinita ad effectum finitum, determinandum tamen iuxta dispositionem suscipientis, sic in hoc sacrificio applicaret satisfactionem ad effectum quidem finitum determinandum, tamen iuxta dispositionem illius, cui confertur.

Porrò hic effectus maior non debet desumi solum ex deuotione quam quisque habet erga hoc sacrificium, ut putat Vasquez, sed ut melius docet de Lugo, ex omni profusius deuotione erga Deum, quia & extra Sacramentorum usum, & oblationem sacrificij, omnis deuotio hominis iusti prodest ei ad hos effectus, pro se & pro aliis, si pro aliis applicetur: quanto magis coniuncta cum huius sacrificij oblatione, quæ absit, ut minuat deuotionis cuiusque effectum, sed potius illum augeat.

CAPVT VNDECIMVM.

Vndecimum Incitamentum

AD deuotè & reuerenter offerendum sacrificium, mouere Sacerdotes debet, multitudine necessitatum, & magnitudo earum, pro quibus offertur. Et iste est vnus ex finibus sacrificij Eucharistici. Necessitates viuorum in particulari sunt innumerabiles, præter necessitates animarum in pœnis Purgatorij existentium. Ille tamen ad duas classes reduci possunt, nimirum, ad necessitates spirituales, animam præcipue concernentes, & ad corporales.

Spirituales sunt hæc: Primò peccata, quibus plenissima sunt omnes mundi partes, in quouis ferè statu, ut patet oculis & auribus. Ideo merito Spiritus S. per S. Ioannem 1. Ioan. 5. 19. dixit: *Mundus totus in maligno positus est*. Et S. Bernardus l. 2. de Consid. c. 6. *Leua oculos considerationis tuæ, & vide regiones, si non sunt magis siccæ ad ignem, quam alba ad messem*. Ideo quod olim Christus Dominus conquestus coram S. Brigitta; dixit, nunc quoque, & fortè magis, conqueri potest: *Nunc cap. 1. ex toto oblitus sum & neglectus, & contemptus; & tanquam Rex à proprio regno expulsus: in cuius loco latro pestimus electus est, & honoratus. In homine regnum meum esse volui, ut super eum de iure Rex & Dominus esse deberem, quia feci eum & redemi. Sed nunc fregit & profanauit fidem, quam mihi promisit in baptismo: violauit & spreuit leges meas, quas ei promittit. Insuper & pestimum latronem diabolum super me exaltat, & ei fidem suam dedit. Qui verè latro est, quia animam hominis, quam sanguine meo redemi, ipse mala suggerendo, & falsa pollicitando ad se rapit. Et quod peius est, plurimi ex his, qui obligati sunt ad diuendum regnum diaboli, & ad ani-*

in Christum adducendas, hoc ne quidem præ-
 stare conantur, aliis rebus ad id non conducen-
 tibus intenti. Quocirca iterum conquestus est
 Christus Dominus coram S. Brigitta; *Vbi sunt
 defensores fidei? vbi inveniuntur qui inimicos Dei ex-
 pugnent, vbi sunt, qui vitam suam pro Domino suo po-
 nant? inquiri hac diligenter: & inuenies valde paucos
 amicos meos.* Hinc tanta sequitur peñitias ani-
 marum, vt eidem Sanctæ Christus Dominus
 dixerit: *Si sapientissimus in mundo posset considerare,
 quot anime descendant quotidie in infernum, plures
 essent quam arena maris dinumerata, & lapilli ripa-
 rum.* Ideo etiam S. Catharina Senensis perpetuo
 arderet desiderio Diuinæ gloriæ & salutis ani-
 marum, vt habetur c. 2. eius dialog. tamén hoc,
 amplius & feruentius in illa creuit, postquam ei mon-
 strata fuit à primâ Veritate, necessitas mundi, & in-
 quantâ esset tempestate ac offensa Dei.

Secundo, grauissimæ sunt necessitates, tenta-
 tiones tum internæ tum externæ, à corruptâ
 peccatis naturâ, à carnis sensibus & membris,
 ab extrinsecis obiectis rerum & personarum, à
 volubilitate liberi arbitrij, à demonibus quo-
 que orti solitæ, eaque innumeræ, & superari
 difficiles, idèò quotidiè inter res præcipuas à
 Deo petendas Filius Dei hanc posuit: *Et ne nos
 inducat in tentationem, hoc est, ne ab iis ad peccata
 inducamur, vt exponit S. Augustin. & Theo-
 phylactus, & S. Chromatius conc. 2. de octo
 Beat. & Abbas Isaac apud Cassianum.* Immo
 petendum est debilibus in virtutis studio, vt ne
 quidem eas patiantur, vt voluit S. Cyprianus &
 S. Chrysostomus; ne si eos inualerint, statim
 vincantur.

Tercio, præter tentationes, quæ mentem so-
 lam, vel carnem humanam, vel vtrumque inua-
 diunt, sunt occasiones extrinsecæ malorum; ad
 peccata allicientes, & domi & foris: & hinc
 perpetua pericula Dei offensarum & damnat-
 ionis æternæ. Idèò noster P. Balthasar Alvarez,
 nostræ Societatis Heros dicebat, *Non esse in tan-
 to periculo eum qui ex subtili flame & turri aliquâ
 alia penderet, atque eum, qui positus est in occasione
 paratam suam amittendi.* Idèò mandum plenum
 laqueis, & retibus, & insidiis, & pugnis, ad cap-
 piendas pro diabolo & in inferno animas, docent
 Sancti, & quotidiani hominum lapsus, ique af-
 siduo improbant. S. Paulinus *Vbiq; præsentia la-
 vent laquei, vbiq; stricti sunt gladij. Inter insidias &
 pugnas vita transigitur, & per ignes doloso cineri sup-
 positos ambulamus.*

Deinde sunt necessitates & calamitates corporales,
 quibus omnes vel premuntur, vel obnoxij
 sunt. Tot morbi, tot bella, tot persecutiones,
 lites inique ingentatæ, inimicitia, odia, cal-
 umnia, contumelia, paupertas, mendicitas,
 exilia, carceres, insidia, doli, fraudes, pugnae
 ciuiles & domesticæ, iurgia, debita contracta
 sine potestate ea extinguendi, & multiplicés
 iniuriæ, dominorum, seruatorum, vicinorum;

æqualium, inferri passim solitæ, notæ & oc-
 cultæ.

Pro his omnibus, & abigendis dum tot my-
 riades & milliones videntium, inuoluti &
 penè oppressi sunt, & pro auertendis, ne in-
 gruant, preces & sacrificia Eucharistica maxi-
 mè conducant. Sed ne tantum ex opere operato,
 verum etiam ex opere operantis totum se-
 re mundum ab his occupatum subleuent & eri-
 piant, magno seruore ac pietatè & deuotione
 ac puritate opus est, tum aliâ, tum in actioni-
 bus sacrificij: ac potius nouis culpis Sacerdo-
 tum, magis iritetur quàm placetur Deus, mun-
 do ab iis placandus & reconciliandus. Peccata
 enim Sacerdotum, cæteris paribus, sunt grauiora;
 idèòque magis irritantia, & offendentiâ Deû,
 eiusque flagella & pœnas varias accersentiâ.
 Nam, vt S. Isidorus Pelusiotâ benè obseruauit, l. 2. ep.
 hoc ipsum docens, *Non idem est laicum peccare
 quod Sacerdotem: idque ex lege perspicue constat.* (Le-
 uit. 4. 3. 4.) *Tantum enim ea pro Sacerdote peccante
 sacrificium offerri præcipit, quantum pro vniuersa ple-
 be. Quod si par esset peccatum, idem vtrique sacrificium
 minime inuideret. Maius porro peccatum efficitur, non
 ob naturam, sed ob perpetrantis dignitatem.* Et alio in
 loco: *Consentaneum est, vt qui honore ac dignitate
 Superiores sunt, hi quoque si peccent grauioribus sup-
 plicijs multentur.* Idem docet S. Chrysostomus
 eius Magister. h. 77. ad pop. & S. Isidorus Hispa-
 lensis l. 2. de summo bono c. 18. & S. Thomas, &
 S. Bernardus l. 2. de consid. c. 13.

Quocirca, cum ob ciuium peccata etiam co-
 cines temporalibus afficiantur supplicijs, etiam
 si non sint complices eorum, ob quæ puniuntur
 alij, peccatorum, vt patet Gen. 9. 25. & Gen. 19.
 25. & num. 16. 32. & Iosue 7. 15. vlt. & 2. Reg. 12.
 18. & 3. Reg. 12. & 21. & 4. Reg. 5. vlt. & docent S.
 Chrysostomus h. 3. ad pop. S. Augustinus lib. 6.
 cont. Iulian. c. 7. & 12. S. Basilii or. 2. de pecc. &
 h. 3. in diuites auaros. Si Sacerdotum peccata
 grauiora sunt quàm non Sacerdotum, cæteris
 paribus, vt ostensum est, propter eorum quoque
 peccata tanquam Patrum spiritualium & Sa-
 periorum, mundus magis punitur, saltem in il-
 lis, qui per baptismum facti sunt filij Ecclesiæ,
 & ipsorum in spiritu subdit, iuxta doctrinam S.
 Thomæ 2. 2. q. 104. a. 4. ad 1.

Quocirca summo perè Sacerdotes tum extra
 tempus sacrificij, tum in sacrificio, summo &
 maiore quàm non Sacerdotes, debent conatu
 omnia vitare & fugere peccata, ne non tantum
 sibi, sed etiam aliis sibi subiectis grauitè no-
 ceant: sed potius omni studeant puritatè & san-
 ctimoniâ nitere. *Tantum interesse debet,* inquit S.
 Isidorus Pelusiotâ l. 2. ep. 205. *inter Sacerdotes &
 quælibet probum virum, quantum inter celum &
 terram discrimini est. Nihil perulans ac iuuenile agere
 debet, verum temperantem vbiq; ac probe moderatam
 vitæ rationem præferre.* Et eam sint tria in a-
 nimâ, ait S. Bernardus serm. de triplici iudiciò,
 Cogitatio.

325.

1. 2. ep. 15.

1. 2. ep. 208.

1. 2. q. 73. a. 10. & 2. 2. q. 100. a. 2. ad 7.

327.

328.

329.

Cogitatio.

Cogitatio in memoriâ, affectio in voluntate, intentio in ratione. Ne à memoriâ repellat Deum irruens turba plurimarum cogitationum, que solent effluere tanquã vilis plebs in atrium, ponatur ad eius portam ianitor, cuius nomen est, recordatio proprie professionis; vt cum turpibus sese cogitationibus senserit animus pragrauari, increpet se, & dicat sibi: Tunc debes hac cogitare qui Sacerdos es, qui Clericus es, qui Monachus es? Cultor iustitia debet in se quicquam iniquam admittere. De cetero seruum Christi, amatorem Dei, tale aliquid ad modicum meditari: Hec dicendo, excludet fluxum illicitæ cogitationis; per recordationem proprie professionis. Similiter ad portam voluntatis, in qua solent manere carnalia desideria, tanquam in Domo, domestica familia, statuatur ostiarius, qui vocatur recordatio cælestis Patrie. Hic enim potest quasi cuneus cuneum expellere, & ipsum quo ait: Ecce sto ad ostium & pulso, sine cunctatione recipere. Tam verò ad thalamum Rationis talis & tam ferrox adhibendus est custos, qui nemini parcat, sed quicumque hostis, siue clam, siue palam ingredi præsumserit, procul eum arceat, & hic sit, recordatio Gehemæ. In ceteris siquidem, id est memoriâ & voluntate, non ita est intolerabile, si vel memoriâ recipiat quandoque vagam cogitationem; vel voluntas impuram affectionem: (sed inuoluntariam) hoc verò grauissimum & omnino damnosum, si vnquam Ratio perdidit rectitudinem intentionis. Scilicet inducendo voluntatem vt intendat peccare, & assensum præbeat malæ cogitationi per memoriâ representatæ.

Ita procedant Sacerdotes; ne in peccata labantur, sed vt mentem & carnem suam ab omni labe & impuritate conseruent illibatam.

329. Quod quidem & ethnici à Sacerdotibus suis licet falsis sacrificiis exigebant. In primis Demosthenes contra Androtionem & contra Timocratem, etiam inferiores Sacerdotibus Ministros puros esse volebat. Equidem, inquit, arbitror, eum oportere qui sit templum ingressurus, & vasa sacra & canistra tractaturus, & rerum ad Deos spectantium curationi presuturus, non certorum dierum spatio pure viuere modo, sed per totam vitam. Ideò nõ licebat Sacerdotibus caprã vesci, quod sit symbolum libidinis, author est Plutarchus, Et quia hedera libidinis est symbolum, nefas fuit hedera tangere Flamini Diali, ait Festus. In omnibus Deorum Dearumque sacrificiis, committatur piaculum, si quis corde pollutus vel alio flagitio ad aras accessisset, minimeque grata erant sacrificia, quæ ab impuris manibus sceleratorum hominum offerebantur. Ideò saltè per nouem dies noctesque oportebat ab omni libidine Sacerdotes aut mulieres adituas, aut initiaturas abstinere. Sic & Cybeles Sacerdotes membrum genitale sibi quodam lapide abscindebant, vt casti viuerent. Et Athenis, alij bibeant cicutam, vt vires membri genitalis amitterent; & mulieres initiaturæ, sibi lectos ex viticæ foliis substernebant, vt refrænerent libidinem.

Nemini ad sacra accedere licebat, illotis manibus, quare & Aeneas sacra attingere ita, vel per summam pietatis opportunitatem, recusauit apud Virgilium. Et Homerus:

Non decet illotis manibus libare superno
Vina Ioui pudor hoc prohibet fecisse, cruore

Turpatum me, & cæde, Diis profundere vota.

Cum enim Deus purus sit, & ab omni sorte immunis; crediderunt non conuenire illi ministro qui ad eius altare accederet, manus, aut aliquam corporis partem habere inquinatam aut impuram. Quare si quis negliget purgationem ad sacrificia accessisset, illius procces, neque audire neque respicere Deos, arbitrabantur. Vestes quoque Sacerdotum puras, nec villã maculã inquinatas conuenire putarunt, vt scripsit Virgilius l. 12. Aeneid.

330. Certè si Deus Isai. 52. 11. mandauit: Mundamini qui fertis vasa Domini, quanto magis mundari, & mundi esse debent, ij qui quotidie ipsum Deum manibus suis in sacro altari ferunt, & ore suo verba consecrationis proferendo, veluti Deo obediente voci hominis, magis & mirabilius, quam obediuerit Duci populi sui Iosue dum solis cursum inhibuisset; Christi Humanitatem aduocant ad sacrum altare? Sanctus Rex Ezechias expurgatus templum Domini, profanatum ab improbo suo patre Achaz, voluit, vt sacerdotibus & Leuita mandaturi domum Domini, & oblaturi omnem immunditiam de sanctuario, hoc est, vt ait S. Hieronymus, exportaturi inde idolorum simulachra & aras idololatrias & omnem immunditiam, non prius aggressi sunt eius monitu contactum harum immunditiarum, quam se prius sanctificauerint, hoc est, ritu veteris Ecclesiæ mundauerint 2. Paral. 29. 5. 15. 16. 17. Quanto magis nostri Sacerdotes, Dei, qui in templis nostris colitur, Humanitatem tangentes, & ipsum omnis munditiæ & sanctitatis fontem bibentes, mundissimi & sanctissimi esse debent, & ante sacrificium, & in ipso sacrificio, & post sacrificium. Qui autem puram carnem & animam habent, iis Deus gratiam deuotionis impartitur, vt pie, feruenter, ac cum summa reuerentia, si laici sint sacrificio adfuerint, si Sacerdotes, illud modo debito offerant Deo; toti quoque mundo valde profuit. Nam, vt ait S. Ambrosius l. 2. c. 3. de Cain & Abel. Cum interfecit impius (id est, impunitas & peccatum) Christus infunditur. Et vbi abominatio aboletur, sanctificatio congregatur. Quia Dominus dixit: in eã die quã interfecero omne primogenitum Egypti, sanctificabo mihi omne primogenitum Israel. Quod non ad vnum diem afflictionis Egypti referes, sed ad omne tempus. Cum enim renuntiat impunitati, statim asciscitur virtus. Egressus enim malitiæ, virtutis operatur ingressum: eodemque studio, quo crimen excluditur, innocentia copulatur. Vita enim pura, inquit S. Chrysost. est fundamentum virtutis. Quando

Apoc. 3.

qu. Rom. cap. 11.

Natal. Com. in Mythol. l. 1. c. 10.

do enim cui munda fuerit conscientia, & ab omni libera macula; poterit Dominum videri habere inhabitantem. Beati enim, inquit, mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt. Quod si quis illum inhabitatorem habere mereatur quasi frustra & sine impedimento corpore velitus esset, ita peste afficeretur, & humanarum rerum umbram facile contemneret.

Neque hoc tantum præstat vita pura, sed omnia attrahit Dei dona necessaria & conuenientia, non tantum pro sacrificio, deuotè & reuerenter offerendo, sed pro tota vita. Siquidem, ut scripsit B. Laurentius Iustinianus, mentis munditia sufficiens est ad suscipiendâ tudimenta celestia, docibilis est, capabilisq; (id est, capacissima) donorum, Deo amabilis, tabernaculum sapientie, rationi subiecta, lumine corusca, exuberans gaudio, pace referta, secuta in se, libera ad Deum, nulli onerosa, sibi ipsi sufficiens in suis deliciis, intenta Verbo, alliciens Verbum, Verbiq; fidelissima Sponsa. Est contemplationis oculis, mysterium domus, speculum gloriæ, imitatrix Dei, sociæque beatorum. Plures alios effectus & laudes puritatis Sacerdotibus necessariæ ad piè & deuotè sacrificandûm recenset idem Sanctus Patriarcha inelyæ Venetorum Reipublicæ in facie. amor. cap. 14. & de triumphali Christiagone cap. 1. Et S. Gregorius Nyssenus in Disputat. de animâ & resurrex.

Quocirca nos Sacerdotes has ob causas euenire se semper purissimi, præsertim (si aliud incitamentum non haberemus) quia, ut scripsit S. Ildoras Pelusior 13. ep. 260. Deus Sacerdotes vult esse sanctitatis omnis & puritatis templum. Sed (proh dolor) in multis hoc seculo Sacerdotibus videmus id quod deplorans scripsit S. Bernardus ad Eugenium Papam de Ecclesiasticis viciis l. 5. de Conlid. Vides omnem Ecclesiasticum zelum ferre pro dignitate tuenda: Honori totum datur, sanctitati nihil aut parum. Et ser. 6. in Plal. 50. in fine: Ecclesiasticæ dignitatis officia in turpem questum, & tenebrarum negotium transiere: nec in his salus animarum, sed luxu queritur diuitiarum. Propter hoc tendunt, propter hoc frequentant Ecclesias, Missas celebrant, Psalmos decantant. Pro Episcopatibus, & Archidiaconatibus, Abbatibus aliisque dignitatibus, impudenter hodie decernatur, ut Ecclesiatum reatus in superfluitatis & vanitatis vsu dissipentur.

CAPVT DVODECIMVM.

Duodecimum Incitamentum;

Summa inter humanas excellentias, Sacerdotum dignitas, ad quam à Deo euerti sunt, ex citate eos perpetuò debet, tum ad vitam in magna sanctum omnia tradendam, tum præcipuè ad excellentissimum hoc Missæ sacrificium, piè,

deuotè, ac reuerenter Diuinæ Maiestati offerendum, ad quam colendam & ad humani generis omnes status summopere iuuandos in omnibus necessitatibus à Deo institutum est.

Quanta sit Sacerdotum dignitas, sine magnis discessibus apparet ex potestate, quam habent à Deo sibi collatam conficiendi Corpus & Sanguinem Christi, ut loquuntur S. Damasus, S. Hieronymus & alij supra citati numer. 64. & ex potestate dimittendi hominibus, Dei loco, omnium eorum peccata, & ita ex mancipiis diaboli ad infernum destinatis faciendi filios Dei & hæredes regni cælorum, ac cohæredes Vniuenti Filij Dei.

Hanc ob causam sancti Patres anteponunt illos Regibus, talem potestatem non habentibus: Merito, inquit S. Chryostomus h. 5. in c. 6. Ilaie, Sacerdotum Principatus Regio venerabilior est ac maior. Ne mihi narres purpuram neque diadema, neque vestes aureas: vmbra sum isthac omnia, verusq; sterculis leuiora. Et S. Ambrosius l. de Sacerdotali dignitate c. 2. Si Regum fulgore compares Sacerdotes, & Principum diademati, longe erit inferius quam si plumbi metallum ad auri fulgorem compares. Immo eandem ob causam ipsos Angelos superari à Sacerdotibus, aiunt S. Hieronymus ep. 1. ad Heliodor. & S. Gregorius libr. 4. dial. c. 58. Et, quod maius est, ipse Deus Pater, in præclarissimis Dialogis, magna in Ecclesiâ Dei Sanctæ Catharinæ Senensis sic hac de re locutus est c. 113. Sacerdotes veluti flores odoriferos in corpore S. Matris Ecclesiæ collocati: Dignitatem istam procul dubio, non habent Angeli, quam hominibus ita gratiosè concessi. Idem mirum non est S. Franciscum dicere solitum, si Angelo vel alicui Sancto è cælo delapso in terram, & simul Sacerdoti occurrere sibi cõtigisset, prius se Sacerdotis manus osculaturum, deinde reuerentiam Angelo vel sancto exhibiturum; plus se Sacerdoti debere significans, qui Christi vicem gereret in terris, quam illi, qui iam cum Christo regnaret in cælis.

Immo S. Gregorius Nazianzenus or. 1. n. 125. 3 351 non tantum Angelis superiorem putat esse Sacerdotem, sed esse quodammodo Deum, aliosq; efficeret Deos. Tam excellens ergo dignitas ab eis collata, summam ab eis exigit & vitæ sanctimoniam, & in diuino euleu, ad sacrum Altare deuotionem & reuerentiam plus quam Angelicam. Hinc Deus Pater colloquens cum S. Catharina Senensi cum cap. 113. dial. dixisset: Dignitatem Sacerdotum non habere Angelos, subdit; Sacerdotes se velle habere in vitâ presenti velut Angelos terrestres, ratione SS. Eucharistie quam administrant. Et ostendere volens eum quantâ puritate viuere, eamque administrare deberent c. 124. dial. subdidit: Si possibile foret, expediret etiam ipsam Angelicam naturam in hoc Venerabili Sacramento purificari: sed non indiget, quia in Angelis peccati venenum occurrere non potest. Quando Deus voluit exprobrare Dauidi, quod malè viueret, & malè coleret,